

PUBLISHED AT MADRAS, EVERY MONDAY, AT TWO ANNAS PER COPY.

Righteousness exalteth a Nation: but Sin is a Reproach to any People.

PRICE—TWO SHILLINGS A YEAR, PAYABLE IN ADVANCE.

விகம் புத்தகம், சஞ்சிகை யெட்டு தசாதினும் இலாபு வணிகம். விகம். வியாழக்கிழமை.—Thursday, August 11, 1853. [Vol. XIII. No. 51.]

TERMS OF THE PAPER.

A single copy 2 shillings a year. Mail subscribers free of postage, 3 shillings a year in advance. If payment is delayed beyond the first quarter, 6 pence extra; if beyond the second, or July 15, 1 shilling. To Native Agents, who will send advance pay for 5 copies, we will send the 6th gratis, and at this rate for any number of copies. Advertisements inserted for 3 shillings a square; less than a square 2 shillings. At this rate each will appear twice, if the advertiser requires.

Advertisements for deaths and marriages will be chargeable as advertisements.

Communications must be post paid to receive attention. The following persons will act as Agents for the Star.

- JAFFNA—The Missionaries. POINT PEDRO.—L. KRISTING, Esq. TRINCOMALIE, Rev. J. WALTON, W. G. HALL, Esq. COLOMBO—Messrs. P. B. FERNANDO & SON. KANDY—MR. L. LAWTON. BATTICALOE—Rev. J. KILNER. MADURA—Rev. G. F. MEZZER.

[Rules for a Life of Virtue.]

முழுக்கடித்துவ முடையவர்கள் விடவேண்டியவைகள்.

பாலுதிரி கமனம் பண்ணவேண்டுமென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு ராகமென்று பெயர். தனக்கு யாராகிலும் அபகாரம் பண்ணினால் அவர்கள் மெல்லிரோதனைபெண்ணி அதற்குப் பரிதி அபகாரம் பண்ண வேண்டுமென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு அவேவெடுமென்று பெயர்.

புத்திர யித்திரி களத்திர தன தானயாதிக்கமெடுமென்று சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு காமமென்று பெயர்.

தன் பொருளை யாராகிலும் அறித்து விகல்பம் பண்ணினால் அவனிடத்தில் ஆக்கிரமகாம விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு தோடுமென்று பெயர்.

தான் சம்பாதித்த பதார்த்தங்களில் ஒருத்தருக்கு கொடுக்காசவரு செயல்பண்ணலை ஆகாதென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு லோபமென்று பெயர்.

தான் சம்பாதித்த பதார்த்தங்களின்மேல் பிரியமாகி ஆசாயாசகங்களைக்கொண்டு விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு மோகமென்று பெயர்.

ஐசுவரிய கர்வத்தினால் சிறுத்தியிருந்தியந்தேரியாமல் யாருடைய இகம்பெய்செய்து விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு மதமென்று பெயர்.

ஆராகிலும் தன்னைலும் அறிக்காமல் மென்மைபெற்றுநகரம் அது பெருமமல் விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு மாற்சரியமென்று பெயர்.

தனக்குவந்த அடக்கம் அன்னியருக்கு வரலாகாதோடுவென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு இரட்சியமென்று பெயர்.

தனக்குவந்த சகம் அன்னியருக்கு வரலாகாதோடுவென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு அதுவையென்று பெயர்.

தான் செய்கிற புண்ணியகருமங்களைப் பலரும் பார்த்து அஃ! நன்றுயிருக்கின்றதென்று சொல்வதென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு தாபமென்று பெயர்.

தான் என்கன அறியாமல், நான் பிடித்த காரியம் விடுவேனோ? நீயாவெனக்குப் புத்திரசொல்லுகிறவனென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிரித்திக்கு ஆங்கமென்று பெயர்.

இவைகள் பதினாறுவற்றையு முழுக்கடிக்காவனாகக் காலத்திரயத்திலும் வாயமல் விடவேண்டுமென்று. ஏனெனில் பூநவத்திலும் இப்போவும் இனிமையும் அனேகம் இராசாக்காரம் பெறுவது குடிசெனக்காரம் இவைகளுக்குக் கீழ்ப்பாடுகளும் பிராணசேதம் பங்காணம் இராட்சிய அறித்து இசுபரங்களில் அவகீர்த்தி இவைமுதலான அநேக விகற்பித்தங்கள் அனுபவித்ததும் அனுபவிக்கிறதும் அனுபவிக்கப்போறதையும் கேட்டுக் கண்டும் அறிந்திருக்கிறோம்.

முழுக்கடித்துவ முடையவர்கள் கொள்ளவேண்டியவைகள்.

இன்னும் பசிதாகம் நிமித்தியம் அன்னபானுதிகள் கொள்ளவேண்டுமென்றும் மலவிரிச்சரிவனைசெலசரிச்சவனை பண்ணவேண்டுமென்றும் வருகிற சித்தவிரித்திக்கு இச்சையென்று பெயர். இவைகள்

செய்யவேண்டும். இதிலே புண்ணியம், பாவம், நரகம், மோட்சங்களில்லையென்று அறிவு.

வேதாந்த சாத்திரங்களைச் சற்றுநிலைநீட்டி அறிந்து அவைகளிலே விசுவாசிக்கிறபுத்திரபெய்தும் அவ்விசுவாசத்தினால் பாததைத் தியானப்பதே சிரத்தையென்றும் பெயர்.

முழுக்கடிக்காவனாகக் அவசியம் புத்திரசிரத்தை பண்ணவேண்டியது. தன்னாந்தரகமுள்ளவர்களைப்போல மோட்சம் எப்போ வரப்போகுதோ என்ற அளவற்ற ஆசையினால் அதால் அத்தீவரபுத்தியைக் கொண்டுநுப்பதே முழுக்கடித்தவம்.

இவைகளைச் சாதனைக்கான உடையவர்களே மோட்சத்துக்குரியவர்களாவார்கள். கட்டுரை.

கடித்தகாரன் குறிப்பறிமென்று குணங்களுடைய காலத்திரயத்திலும் இல்லாமல் விட்டுவிட்டவனே துறவியென்றும், அதிலே புண்ணிய பாவங்களும் நரக மோட்சங்களில்லையென்றும் காண்பிக்கிறார். இதிலே நாம் மோட்சம் அடைகிறதற்கு வழி வேண்டுமென்றும் மெல்ல அல்ல சொல்லியவைகளில் காணப்படுகிற தீக்குணங்கள் முக்காலத்திலும் இல்லாமலிருக்கிற ஒருமனுஷன் உலகத்திலில்லையென்றும் அறிக்கிறோம். இப்படியிருக்கையால் ஸைவசித்தாந்த நெற்ப்பெயறு துறவிகளானவர்கள் தானும் முத்தியடைய மோட்சமென்றும், மனுஷநுடைய பாவமகம் ஒருபிராயச்சித்தம் வேண்டுமென்றும், நமக்கு முத்தியடைப்பது கிரியைவழியாகவும், கிரியைவழியாகக் கிரியைக்கேவையென்றும் விளக்குகிறார்.

காரியம் இப்படியிருக்கையால் நாம் என்ன பிரயச்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும், நமக்குக் கிரியைக்கடைக்கும்வழி யாதென்றும் சொல்லுவோம். உற்றுக்கொள்ளுங்கள். எப்போது கூ. அதி. யக-யடு. க. தீ. மோட்சத்தேயு. க. அத்தகாரம். யச-யக. உ. மோட்சம். அதி. க-ச. கிறிஸ்து இவ்வகைப் பொருளையிராத்தும், வையிட்டு செய்யப்பாதாதமாயி சி அதிக மகத்தவம்பொருதிய உத்தம ஆவாசத்திய வழியாகவும் பெற்ற நன்மைகளைத் தரும்பொருட்டு, மகாஆசாரியாகவந்தும், வேள்ளாட்டுக்கூடா, இனங்காண இவைகளுடைய இரத்தத்தோடெல்லவும், தம்முடைய இரத்தத்தோடு ஓரேதமம் பரிசுத்திவந்ததைப் பிரவேசித்தும், நமக்காக நித்தியம் உடைய பொருத்தகொண்டார். காண, வேள்ளாட்டுக்கூடா இவைகளினால் இரத்தம், கடாரியின் சாமியும், அசுசிப்பட்டவன்மேல் தெனிகியப்பட்டு, சரி அசுசி நீக்கி அவனைச் சத்திகரிக்குமோகில், நித்திய ஆலியிடுதே தீமை மாசில்லாத பல்லியாகத் தேவனுக்கு ஒப்புதல் கிறிஸ்துவனுடைய இரத்தம், மரணத்தோடுதேவனான கிரியைகளை நீக்கிச் சீவனுள்ள தேவனுக்கு ஆதானைப் செய்யவந்த யசுசும் அத்திகமாய் உங்கள் மனதைப் பரிசுத்தமாக்கும்பல்லவா. மெலும் அவர் அழைக்கப்பட்டவர்கள் வாக்குத்தந்தம் பண்ணப்பட்டு நித்திய சுகந்தரத்தைப் பெறும்பொருட்டு, முதல் உடன்படிக்கையின் காலத்தில் நமக்கு அக்கிரமகாம மரணத்தினால் நிவர்த்தியேயும்படி, புதிய உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தாயிருக்கிறோம்.—மேலும் நம்முடைய கத்தாலின்சுகிரை, கிறிஸ்து தேவனின்மேலுள்ள விசுவாசத்தோடு அன்பொருங்கட எனக்குப் பரிபூரணமாய்ப்பெருந்தீர். பாலிவனை இரட்சிக்கும்பொருட்டுக் கிறிஸ்துவே உலகத்தில் வந்தாரென்றோ, எல்லா அந்நிகரிப்புத்திக்குக் கந்தமானவர்க்கு, அவர்களில் நான் பரிபூரணம். அப்படியிருந்தும் நித்திய சீவனைப் பெறும்படி இனிமேல் இயேசுக்கிறிஸ்துவனிடத்தில் விசுவாசமாயிருப்பவர்களுக்குத் தீட்டாந்தமண்டலாக, முதல் அவரென்னில் எல்லாநீடிய பொறுமையையும் காட்டுகிறார். இதிலிருந்தும் நான் இரக்கம் பெற்றேன்.—ஆனபடியினால் கிறிஸ்து சைவக்குள்ளிருக்கிறவர்களாகி, மாமிசத்திரிசைய நடவாமல், ஆலியின்படி நடந்து வருகிறவர்களுக்குத் தண்டனைத்தீர்ப்புறது. யேசுக்கிறிஸ்து மூலமாய் ஆலியின் பிராணம், மரணத்திற்குதேவனாகிய பாவத்தின் பிராமணத்தினின்றானனை விடுதலையாக்கிறார். மாமிசத்தினுளைச் செய்த பல்வினைத்திரிபித்தம், நிபாயப்பிராமணம் செய்யக்கூடாததைத் தேவன் செய்யும்படி தமதுகுமாரனைப் பாலமுடைய மாமிசத்தின் சாயலாகவும், பாவப்பல்லியாகவும் அனுப்பி, மாமிசத்திலே பாவத்திற்குத் தண்டனைத்தீர்ப்புச் செய்தார். அதிலு

ல் மாமிசத்தின்படி நடவாமல் ஆலியின்படி நடக்கிற நம்மாலே நிபாயப்பிராமணத்தின் நிதிநிறைவேறலாகும்.

[On Drunkenness.]

முன்னுதவ. கஞ்சா கடிப்பெயறு, வேசாய்ச்சம்பாதிக்கக்கூடியது. இதின்வெறி சிரசில் வலுக்கொள்ளுகின்றது, அவன் முதலிய மற்றுஞ் சரக்குகளுடைய நெய், தேன், கற்கண்டி, பால் முதலிய இனிப்புகளையுஞ் சேர்த்து வேகியமாக்கிக்கொள்ளப்படுகின்றது. இது பால், நெய், கற்கண்டு, பற்காரம், களிவற்கம் முதலியவைகளில் அவரப்பெய்து பண்ணுகிறதும் புத்தியைச் சலக்கித் தான் ஆதியத்தங்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று யோசிக்கப்படுகின்றதும், போசனைகளை அறிக்காமல் புச்சிக்கப்பண்ணுகின்றதும் கண்களைச் சிவப்பித்துக் கொப்பாக்கின்றதும் கொல்லிப்பித்து, காவலவரட்டி, இரக்கமின்மை, தற்பெருமை, கெழுவும் முதலிய தற்புணங்களை உண்டாக்கிவந்துகொண்டிருக்கின்றது. தன் குற்றங்களைக்கான நினைக்காமோட்டாமல் மறுபெருமையு நிறுங்குகொண்டிருக்கக்கூடாதுபெய்து பண்ணுகின்றது. மெலும்பு, சங்கை, ஆசாரம், மரியாதை முதலிய நல்லொழுக்கங்களை சிரசிப் பண்ணுகின்றது. இது பிசுவாயுலைச் சிரசில் மண்டப்பண்ணிப் பதைத்தியாரைப்போல நமக்குப்பண்ணி ஆயக்கையையும் குறைக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஆயக்கையையும் குறைப்பெய்துபெறும் பிராமணிகள், தருக்கன், ஸைசார், சன்னிபார், சன்னியாசிகள், உவாத்தியார், வித்தவாக்கள், யூசாசாரிகள், தவசிகள், தம்பிரான்கள் முதலிய யாவரும் பொருள் செலவிட்டுப் புசித்து வருகிறார்களே. இவர்களே மதிக்கேடர், இவர்களை நேருக்கேடர், இவர்களை அசுசாரர்.

நாலாவது. அவின் பழக்கம் கைப்பெறுகின்றது. விலகித்தது. வெறியோசைத்தில் நிரஞ்சனமாதின்றது. புத்தியை மயக்கித் தணியவைக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் பிளவை, சலரோகம், பம்மல், கிரந்தி, கர்ப்பம், நோ இவை முதலானவைகளைச் சொல்லும் தமக்குக்கின்றது. ஆயிரமாய் நீக்கக் குறைக்கப்பண்ணுது. பெலனை அறிக்கரிக்கப்பண்ணும். வியாதிக்குத்தக்கபடி மற்றும் அவ்நடைகளிற் சேர்த்துப் புச்சிக்கிறதென்றித் தனிவிட புச்சிதால் புத்தியைக் கழித்து உண்டாக்கும். சக்தாவுக்கு ஏறுக்குறையே அறித்திருக்கும்புறிக.

சாராயக் குடிக்கிறவர்கள் கள்ளுக்குடியர்களாயும், லேசியம் புச்சிக்கிறவர்கள் கள்ளுக்குடியர்களாயும் சாராயக்குடியர்களாயும், குறைக்கொல்லிநிந்துசெனயாய்ப்புச்சித்து, தங்கையே தங்கையே நிகங்கையாகவிட்டுப் பேசி ஏசி னுக்கக்கிறார்கள். ஆற்றும் கள்ளுக்குடிக்கிறவர்களாகிய நமக்குத்தையையுடைய போகக்கிலிகள் எழியவர்களாயும் சாராயக்குடியர்களாயும் பணக்காரர், உத்திரோகர், சாதிமாதர்கள், போகக்கிலிகளென்றிருக்கிறவர்களாயும், லேசியம் புச்சிக்கிறவர்களாகிய உத்திரோகர், விழிதி, தேயுத்தவலிதிறம் அணிகிற, பூசி உடுத்தி நிடைமயிலேயிருக்கிற குறித்தோடுமேயோர்கள் பேசி ஏசி பரிபூரணத்தே முகாந்திரமென்னென்று எனக்கு விளக்கவில்லையே. கட்டுவார்கள் தேருக்களிலும், மற்றும்களிலும், ஊர்வனமாக ஏசி ஆரபாரித்துக்கொண்டுமேயுங்கிட்டுத்தயுபுச்சிக்குகிறார். சாராயக்குடியர்களைத் தங்கள் பெண்ணிப்பின்னாகையையும் அடிமைகளையும் முறையினமாய் ஏசி, உரப்பி, அடித்துக்கொண்டு மானவியனாகக் கிடக்கிறார்கள்.—லேசியம் பாலிக்கிறவர்களே மரணத்திற்குமுடிவாக ஆரபாரித்து உலகோட்டிச் சிரிக்கிறார்கள். சிலர் பலபலமுறை தாயைத் தள்ளிவிட்டுத் தமக்கையாகக் கையாற்றாந்து தமையனுக்குத் தடியாலொங்கி முறைதலவாரமும் பல்லியிளிந்து நைக்காட்டிக் கல்லொலெரிந்துமிருக்கிறார்கள். இதை நாம் கண்டுநீக்கிவிட்டு இருக்கிறோம். ஆனால் இங்கு பிரிவு வாசிக்கிற ஆறியையுடைய போகக்கிலிகளே, இந்த வெறியாசையுத்தக்களில் எது உத்தமமுடையதென்பதை நிக் கின்றது. ஆனால், பிந்தாமர்க்குச் சைவசமையத்தாருக்குள் இப்படிப்பட்ட நீங்குகள்

விவாய்கொள்ளாதுபடி அரைமர்க்களே, குறமர்க்களே, மற்றுந் தேடிப்பதினாள் அறிவாளிகளே, உங்களைப் கூடியளவு அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் தகுந்த புத்திசொல்லி அதைத் தாரகையிற் பதிக்கும்படி மனதுடன் உடனே கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தெளிவுதல்.

இவ்வெறிக்கள் தங்களைத்தான் சாதி, குலம், மடபு, முறை, உற்றுநொழில், உத்தியோகம், சமூகசாரம், பத்திரி முதலியவர்களையும் கேட்டுத் துறந்தோர்கள் தேடிய சமயத்துகளையும் தான் சம்பாதித்த ஆஸ்திகங்களையும் அழித்து மாறுபடுத்திச், செய்யப்படவேண்டிய சங்களை உபசாரண நாளையத்தையும் மாண்டகை அடிமையப்படுத்தவதிலும் இவர்கள் இரத்தபேதே பரக்கியவையால் ராத்திலேயே பிழைத்திட்டு, ஐயோ! ஐயோ! என்ற குறுகுறுப்பே வேதனைப்பட்டு எக்காலமும் அழுகிவார்களென்பதே எனது திடச்சித்தமென்று அறிக.

சொல்லிய நெறிவஸ்துகள் பரிவந்திதிலும் கேடுள்ளதென்பதைப்பற்றித் திருவள்ளூர் வாக்கியங்களிற் சிலவற்றை அத்தாட்சியாகக் காட்டுகிறேன். உண்ணற்குகல்வையினுள்ளக சான்றோரானெண்ணப்பட்டவெண்டாதார்.

சுன்றுகுகல்க்குத்தெய்வம் இறாலை என்றும் சான்றோருக்குத்தெய்வம் இறாலை என்றும் காட்டுகிறேன். காணெண்ணுள்ளவர்கள் புறங்கொடுக்கும் கள்ளோனும்—பேண்பெருந்தெய்வம் இறாலை என்றும் காட்டுகிறேன். காணெண்ணுள்ளவர்கள் புறங்கொடுக்கும் கள்ளோனும்—பேண்பெருந்தெய்வம் இறாலை என்றும் காட்டுகிறேன். காணெண்ணுள்ளவர்கள் புறங்கொடுக்கும் கள்ளோனும்—பேண்பெருந்தெய்வம் இறாலை என்றும் காட்டுகிறேன்.

தகுதிசார் செய்தாரின் வேறல்லவென்று காண்பவர்களைப் காண்பவர்கள். களித்தறவேனென்பதைகவிடுகெடுநெஞ்சுத் தொழித்தாமாட்கேயிடுக.

இருமனப்பெண்டிற்கும் கள்ளுக்கவறும் திருக்கேட்பாட்டுகேட்பாட்டு. முன்சொல்லிய நான்கு வேறிவஸ்துகளும் கிட்டடிகேடு ஒரதன்மையான குற்றங்களைத் தவிரவாது உண்ணாமையென்றும் அதிகார வாக்கியங்கள் போதென்பதே துணிபு. இவையிற் பரஸ்பரிமையையுடைய குறினெடையவும் இயல்பைப்பற்றிப் பேசப்படுமென்றாக. இப்படித்த.

நல்லறிவு கந்தபர் தியாகராமன்.

உதயதாரகை.

சு.அரு.க. இலு. ஆவணி மீ. யக.வ.

Resuscitation of the Drowned.—அமெரிக்காக்கேசத்திலே தாதுபாலக் தேருக்கள்வழியாயோடிச் சமுத்திரத்தில் விழும்பயிற்சிறி வதன சங்கதியைப்பற்றிப் பிற்கிட்டு சஞ்சிகையிற் பரிசீலிக்கப்பட்டன. இவ்விலாசம் விழும்பயிற்சிறி இருபது நியிலுமளவுக்குத் தண்ணீருக்குள்ளே கிடந்த ஒரு பெண்பிள்ளையைத் தாக்கி வெளியிலே போட்டபொழுது, அவர்களைத் துரிதென்று சுற்றியிலாமல் தேடிவளராமல் கிடந்தார். இங்கிலாந்துயுற்றுத்த அடிப்பட்டுத் தேவையற்ற தப்பிட்டுக்கொண்ட வைத்தியனொருவன் அவரையையறிந்தலே கையாலமர்த்தி அதிலே தங்கியிருந்த தண்ணீரை வெளியிலே கழிப்படிபண்ணிச் சுவாசக்குடலிலே காற்றிற் செல்லும்படியாகச் சுவல்வனக்குடலிலே ஒருவாயுமற்றது, அடுக்கிற்சிற சுவல்வனக்கொன்றே, அவரையைய சரித்திலே இரத்தமோடி எடுத்துச் செறித்து உடம்புச் சரித்தென நன்றையுண்கும்படி செய்தவர்க் சிறிது நேரமெனவக்கும் யாதொரு சீவ அசுமநற்றமென்றிலிலாமல் இருக்கப் பின்பு நோயாளியிற் சாசனொன்றே ஒருசத்தம் பிறந்தது. உயிரிவந்த கலங்கதானே நேரெழுச்சிக்குறிகளும் அடுத்தார்ப்போலே உண்டாகக் கண்டசியாக அவனக்கு நன்று உயிரிவந்து சேர்க்கது.

இந்த இடையூறு நடந்திருக்க இடத்தையும் வேலையைப் பார்க்கக் கவனிக்கும்போது, இரப்பெண்ணின்கை உயிரிவந்துசேர்க்குமென்று தெரிந்த அசியம். என்னத்திலுள்ளிலும், அவன விட்டுப் பரிசீலித்த இடமேவென்றும், வசதி சற்றயிலிவாதொரு பங்கல். அவனக்குப் பின்பு, அவ்விடத்திற் கம்பியியிலில்லை. தேடிவரவும் வெகு நேர்தேசென்று போயிற்று. ஆமராமன் உயிரிலே விழும்பயிற்சிறி இந்துதியிலுந்துசேன்றும் நீரிற் தப்பாட்டானே தென்று சொல்லியிருக்க, இவ்வணப் பிழைப்பித்தகொண்டது மகாவல்லமம். இது அந்த வைத்தியனொருவன் என்பவரையென்பாலவே காலத்தை அபேசிய பின்புட்டு வந்திருக்க. இப்படிப்பட்ட

அவர்களுக்கு உயிரில்லாமல் ழுச்சுடக்கியிருக்கிற போது உயிர் போய்விட்டதென்று புத்தியினமாயே ண்ணியப் புதைத்து இப்படியே அனேகம் உயிர்களைச் சேடிப்படுத்தியிருக்க. ஆகையால் உயிர் அடக்கமாயிருக்கிறவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பரியெத்தனங்களை முறையாய்ச் செய்யவேண்டாமல் அனேகம்பேர் தப்பிக்கொள்ளுகிறதற்கு இடமாயிருக்கும்.

Silk and Cotton.—பட்டும்புருத்தியும்—இதைப் பற்றிக் கொழும்பு ஒப்பேவரென்னும் புதினப்பத்திரிகையாக நடத்துகிறவர் எழுத்திற்குதாவது; கொழும்பிலே உண்டாகக்கூடிய இவ்விலக்கிய சித்தியின்கைக்குறும் நாங்கள் இவ்விலக்கியை கண்டதுமாதிரி யாழ்ப்பாணத்திலும் பட்டுநூலுண்டாகக்கூடிய நூற்றுத் தந்தமாம் வடதேசத்திலிருந்து ஒருதரைசிறிது பட்டுநூற்பூச்சுகளைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோன்று உயதாரகையெழியும் கேள்வியாகும். பட்டுநூற்பூச்சுகள் செத்துப்போகாமல் தின்றியின்கைக்கும்படிக்கு அவைகளுக்கேற்ற மரங்களையப் பண்செய்வது மெத்ததில்லாமல் அதிகமாய்க் கொழும்பிலே உண்டாக்கக் கூடியதாயிருந்தாலும், பாமாணுவினாண்டோன ரஸிப்பண்க்கண்டு பூச்சுகள் சேத்துப்போகாமலேவன்றே கேள்வி உண்டாகுது. யாழ்ப்பாணமோவென்றால் இந்தப் பூச்சிக்கேற்ற காங்கையான இடமாயிருந்தாலும், ஒருவருட்குதில் வேதனாவைக்குத் தண்ணீர்நிறையாமல் விட்டால், இந்தப் பூச்சிகள் தின்றிய மயிர்க்குட்டி மரங்கள் அவ்விலக்கிய வளராமல் பட்டுப்போகும். அல்லாமல் மோகாந்திலேயே பட்டுநூலுண்டாகக்கூடிய நூற்றுத் தந்த மரம் பண்ணிவந்த பரிசோதனை சித்தியாயிருந்து, அவ்வெலை வளங்காது. இந்த முறையி் அனுசரிப்பதக் கூடியதாயிருந்தாய் யோக்கியமான பண்ணுகுறும் மற்றுக்கிறவையுதள்ள வாய்ப்புக்குக் கெட்டுவரு சந்தேஷமுண்டு சோதகமான வேலையைக் கொடுக்கும்.

புத்தியுண்டாக்கின்றதற்கு யாழ்ப்பாணத்திற் சிறிது பிப்பெந்தனம் பண்ணியபாற்றும் அந்த கேற்றல்லல்லம் இல்லாததிலும் அம்முறையி் சித்தியாகவில்லை. மட்டைக்களப்பிலே பருத்தியுண்டாக்குகின்றது அவ்விலக்கிய தமராம் மறுபடியும் பீரேயத்தனம் பண்ணுகிறார்களென்று கேள்வி. ஆனாலும் அது வாய்க்குடனென்று நாங்கள் காத்திருக்கவில்லை. தென்னுடுபற்றிலே இப்படிப்பட்ட ஒரு முறையி் உண்டாகில் அது சந்தேகமில்லாமல் வாழ்க்குமென்று நம்பியிருக்கிறோம். யாழ்ப்பாணத்திலே வண்ணிதவக்சிப் போன்பரப்பியிருக்க கிட்டும்பின்துக்குக் காய்ச்சலுண்டாகுகிற பீரிய காட்டுவெளிகளிலெல்லாம் இந்துசேத்திலுண்டாகுகிற ஒருவிதமான புத்தியான வினாத்த வளர்க்கதால் அனேகமாயிரம் பஞ்சச் சிப்பங்கள் சீர்மையிற்செடைகளுக்கொடுப்பதற்குமற்றும், பதியுயிற்சிக் கணக்கான மரங்கள் கோட்டைகளைத்தின்றிய வளரக்கூடும். இப்படிப்பட்ட ஒரு நகம்முறையிற்செடை சித்தியாக்குகிறதற்கேற்ற வழியென்றவையானால், இவ்விலக்கியின் அரசாட்சியார் சந்தேகமில்லாமல் இந்துசேத்திலுக் தேசாதிபதியிடுகும் மாநிலியைப் பின்பற்றவேண்டும். அவர் என்னசேத்தாரெனில், காய்ச்சல் தன்புத்தக்கிடமான காடுகளை செட்டிச்சீர்ப்படுத்தும்படிக்குக் கணக்கான முயற்சிப்படுத்தும்படியாக நூறுவருடமளவுக்கு அரசாட்சியாருடைய வகுமானத்தைப் பாராமல் விட்டுவந்தார்.

Baptism at Jaffna.—சென்றுமுடியான ஒய்வகாட்காவலியில் தயிழ்த்த தேவாராணசே முடியமுன் யாழ்ப்பாண உவெல்லியின் மீயுடன் மத்திய வித்தியாசாலையிற் கற்றுக்கொண்டு இரண்டு மானுக்கரும் வேறொரு வாலிபமும் ஞானஸ்நானத் தோட்டிக்குமன் சிறுத்தப்பட்டார்கள். இவர்கள் பரிசுத்த சமூகார்ப்பணத்திற்குப் பெற்றுள்ள அங்கொலிவுக்குச் சேர்க்க அததியும், மத்தியேய உய. அதி. யகம் உயிம் வசனங்களிலிருந்து ஞானஸ்நானத்தின் மேன்மையை யும் அதைப் பெறுவதற்கு எப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பதையும் குறித்து வற்புறுத்திப் பேசினார். சாட்சிகளாகிய சபையாருக்குமுன்பாக இவர்கள் கிறிஸ்துமார்க்கக் காரியங்கள்க்க குறித்து வினாக்கப்பட்டபோது ஏற்று மதமாடுகாடுதேயின் முடிக்கார்ப்படியிட்டு, பிறா, சதன், பரிசுத்த ஆலியின் நாமத்திலுலே ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். இக்கொலிவில் வழமையாய்க் கூடியும் இந்துமத வாலிபர்கள் அனேகர் வெகுகாலமாய்க் கிறிஸ்துமார்க்கக் காரியத்தைக் குறித்து அறிந்தும் அறியாதவர்களாயும், உணர்ந்தும் உணராதவர்களாயும், இந்த மேன்மையான காரியத்தைப்பற்றிப் பேசுகுதல் என்பவரைப்பாலவே காலத்தை அபேசிய பின்புட்டு வந்திருக்க. இப்படிப்பட்ட

வர்களுடைய யாழ்ப்பாண நிலையத்தை நாங்கள் அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்குச் சொல்லும் புத்தியியாவது, இனித் தாராதிக்கிறதென்றீர்! நீ எழுதி, கத்தருடைய நாமத்திற்குப் பிராந்தண பண்ணி ஞானஸ்நானம்பெற்று, உன் பாவங்கள் நீங்கும்படி செய்யுமா? இப்படிக்கு, ஓர்விவில்தவன், தசாருக. இலு. ஆவணி மீ. கல்.வ.

Surgical Operation.—போனாமைக் கயிற்சிறி சனிச்சிழமை யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையிற் அதியமான ஒரு வைத்திய விசீத்திரம்நடக்கது. சாலச்சேமிக் கிட்ட மட்டுவென்றும் இடத்திலிருக்கிற சர்ப்பகமென்ற பெருசிற ஒருகைம்பெண்ணுக்குத் தேவென்றமட்டையிலிருந்து முறுக்கைக்குமேலே ஏழும்பு முறிந்தபோயிற்று. சங்காவணியிலிருந்து சாலச்சேமியிற் சீர்க்கெட்டுப்போய்க் கற்பிச்சரத்தலிற்சிற இனமய்தம்பெய்துபெருசிற பெரிசுகாரி அவரையுடைய கைக்குமட்டைவைத்து நெருக்கி இறுக்கி விரித்துக்கட்டினதில் இரத்த ஓட்டத்தைப்பெட்டிக்குக் கை அழிச்சி இரண்டுமேலுமேலையிலே சாக ஏதவாயிருந்துத் தோள்மட்டுக்குத் தோள்க்கை தற்க்கப்பட்டதிலும் அவர் சமமடைந்தார். பாருங்கள் அரசாட்சியாராலும் சிறிஸ்துமார்க்கக் குறமராலும் பரிசாரம் படிப்பிக்கப்பட்ட அனேகம் பரிசாரர் ஊரெங்குமிருந்தால், வடக்கோட்டையிற் பரிசாரி ஐயரும் அவருடைய உதவிகாரியின் கணமும் உதலெய்ச்சிறந்த பெப்பாழும் ஆயத்தமாயும் பிரியமுமாயிருந்தாலும், அதவமன் பற்றுப்பாணத்திலுள்ள வைத்தியசாலையிலே பலவகையான விசாரிகளுக்கு மருந்தகொடுக்கவும், பிரதானமும் இரண்டைத்திய சாத்திரமுறைக்கிடந்த மருந்து செயல்க்கிறவர்கள் தடைவின்றி வரலானேறு தகவல்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கும், இன்னுங்கண் முடிக்கொண்டு தகுமுற்றும் ஊர்ப்பரிசாரி மாரிடம்போய்க் கையைக் காவல் கொடுத்திருக்கிறார்களே இதிலும் வகுநிகேட்டுக்கப்பட்டிருக்க.

[Prize Essay.]

வெகுமதிப் பிரபந்தம்.

இந்தமத அனுசாரத்துக்கு முக்கிய ஆதாரமாய் இருந்துசேத்திலும் இவ்வகையின் வடமாகாணத்திலும் அறுதியிடப்படும் அங்கீகரிக்கப்பட்டும் வழங்கிவந்த சைவசமயமும் கிறிஸ்தவர்களுக்குள் வழங்கிவந்த கிறிஸ்தவசமயமும் இன்னவண்ண காரியங்களில் ஒன்றாகொன்று சமயப்பெருந்தென்றும், சமயப்பட்டதென்றும், வேற்றுமைப்பட்டதென்றும், இவ்வெண்ணுள் ஒன்றும் மற்றொன்றிற்குள் மேன்மை, போய்மை, களம், ஈனம், குறைவு, கிறைய முதலானவைகள் இவையென்றும் உண்மையுடையும் சரியாய்படியும் எழுதிக்கொடுக்கப்பட்டும் ஒர் அடியும்பெற்றும் சிறுபுத்தகங்களைத்தாரின் காரியகாரர் இத்தவலிவிக்கிறார்கள்.

மேற்படி மகாணந்தில் வசித்திரு. தவ்லுப்பிறந்தவர்களே, பிரபந்தங்களைத் தயிர்யப்படுவதையுமே எழுதவேண்டியதாயன்றி இந்துமதக் கோட்பட்டுக்கு விசேஷசாத்தாரமான நூல்களிலும் கிறிஸ்துவோகமத்திலும் இருந்துபோய்து மேற்போனெடுத்துக் காட்டி அவைகளைக்கொண்டு அந்தந்த நூல்களினதே தெய்வீகமாய்ப்பொனையும் அவை நூல்களின் இருவகை நிலைமைக்குத் இவையென்றுக்குத் தன்மையையுக் காட்சிப்படுத்தவேண்டும்.

இந்தப் பிரபந்தங்கள் அச்சுப்பதிக்கப்பட்டுப்போது, ஒவ்வொன்றும் பெண்ணரிடமும் மடிக்கப்பட்டும் ஏறக்குறைய நூறுபக்கம் கொண்டிருக்கிய புத்தகத்திற்குப் போதாமானது இருக்கவேண்டும். பிரபந்தத்தை நேற்றாயுது அவரம்படியும் ஒர்தி அதின் முற்றப்பதித்தும் மேல் ஓராத்திம் ஏர் அறிதிறியை வரைந்து அத்தடன் ஓர் காயித்தத்தில் ஆக்கியோன் பெரையும் எழுதி, மடித்து, முத்திரித்து அதின் மேற்புத்தில் பிரபந்தத்தில் வரையப்பட்ட அறிதிறியையிடிகு மேற்புத்திற் சங்கத்தின் எழுத்திசுகரியுண்டை அனுப்பவேண்டும்.

பிரபந்தங்கள் தசாருக. இலு. சித்தியை மீ. முத்திரித்திலும் அவ்வது அந்தருக்களே அனுப்பவேண்டும். வெகுமதிக்குப் பரிபந்தங்களில் எவையாவதிறாரதமோ அவையே சங்கத்தாருக்குச் சுதந்திரமாகக் கண்கையோத்த தா. வாலியர், சங். யா. ஓணியலயம், சங். ரே. தா. சிறிவிறும்பர் அவர்கள் பிரபந்தங்களின் திறமையை ஆராய்ந்து முடிவுக்கட்டும்படி நடுவாக்கியிருக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணம் சிறுபுத்தகங்க்குத்து, எழுத்தக்காரியல்தர். ரேபேட்ட, பாட்டிற்றர்.

MORNING STAR.

Jaffna, Thursday, August 11, 1853.

NATIVE EDUCATION, No. 5. [CONCLUDED.]

The professed object of the Vannarponne Institution, as set forth by the chairman, is "to provide for the intellectual and religious wants of this land—to promote the intellectual and moral culture of the rising generation."

It is in the light of these and similar representations that we, as Christian educators, who have devoted the energies of our lives to the moral and religious culture of the rising and risen generation of this province, prefer our gravest charges against the Vannarponne establishment as an institution for public patronage. The slight notices, given in preceding articles, of the ways and means proposed for promoting the moral and religious interests of the province, are sufficient to show, that the institution must be, in exact proportion to its efficiency, directly antagonistic to the two-fold object aimed at both by the several missionary establishments of the province, and by the Government School Commission for the island. The two objects referred to, embracing, as we conceive, the highest interests of the province, whether for the present or for the future, are (1) to use the appropriate means which God himself hath appointed, for rescuing our race from the power of the "second death," and for translating "them from the power of darkness into the kingdom of his dear Son."

(2) To give such instruction and training to the rising generation of both sexes, as will endow them in procuring a livelihood and in so doing, to qualify them for the various occupations of earth, necessarily attendant on a life of sobriety, industry, and virtue. Or in a word, in put them in possession of that "godliness which has the promise of the life that now is and of that which is to come." But we repeat the Vannarponne Institution is deadly hostile to both these objects.

It is a declaration from the inspired volume, and illustrated by the history of idolatrous nations, from the days of Babel down to the present, that the idols which all people, every one will walk in the name of his God." But if the gods worshipped throughout the northern province, such as Pulliar, Kunther, Viravai, Iyanar and others should "come down to us in the likeness of men," they would assuredly be apprehended, incarcerated and executed. And yet Mr. Arinragam in his petition to His Excellency states, that the idols which are set up to qualify their children for a both a useful and profitable career in life, should not involve their alienation from the religion and moral requirements among their countrymen."

We readily admit that in the Hindu writings, as well as in the writings of other pagan nations, there are many admirable maxims and moral precepts which if duly observed, would present the whole Hindu population under a new and very desirable aspect. But the instruction which is given to the people, that the entities who have not the (revealed) law, do show the work of the law written in their hearts their conscience also bearing witness." &c. But what can these admirable moral precepts avail, while the very gods of the country are to a great extent but personifications of the lowest and most debasing passions of our nature; while the masses of population in their senseless raptures in the idolatrous and idolatrous religious, in which consists, are brought into close and continued contact with such gods—gods, in whose "name" every votary "will walk"—whose spirit he will imbrace and whose example he must feel himself at liberty to imitate?

The description of idolatry, in its origin and developments, as given by the pen of inspiration, in the two chapters, 1 & 2, of the Epistle to the Romans, is equally applicable to Hindulism, as seen at Jugganah and in all places where its baneful influence has not been unimpeded. In this province the system has been greatly modified by various appliances for three and a half centuries past, for bringing the native inhabitants into the light and under the influence of the revelation of the God of truth and holiness. More especially have important changes taken place in the course of thirty years. Nevertheless, persons devoted to the moral and religious improvement of the Tamil people, we cannot but express our anxieties, lest after all the efforts that have been put forth, there should be a palpable deficiency in moral principle on the part of those who have enjoyed the advantages of education—a deficiency equally detrimental to the pupils themselves and blasting to the hopes of their parents and guardians.

As we think, successfully solved the problem as it regards the intellectual powers of the Tamil people, up to a certain point. But a much greater problem is now in the course of solution, and in the successful result of which we hold ourselves to be as deeply interested, at least, as any of the parents of the "139 pupils," especially as it is yet to be seen whether by the appropriate use of the moral powers that may be successfully, though more gradually, developed. It is yet to be seen whether the body of educated natives, even those who have received a Christian education, will profess and continue to maintain that degree of integrity, veracity, trustworthiness, modesty and decorum of deportment, which will secure for themselves the confidence of the public, and the confidence of various employments for which their education may have otherwise prepared them. For forming an estimate of their progress in this higher department, we need not inquire of strangers and foreigners, and certainly not of those who regard Buddhism, Hindulism and Christianity as essentially the same. But we will carefully notice (1) what the moral principles are, which are inculcated in each other's integrity, trustworthiness, &c. (2) We will make a charitable use of our own observations and experience while living in close contact with them. (3) We will duly heed the testimony of those who employ them, whether they be native inhabitants or Europeans, and (4) we shall notice with some special interest the manner in which the government has endeavored to treat the so-called "classes," who may be in service under their supervision.

* And what can this mean? See Revelation 21:3 and the 3d chapter of St. John's Gospel.

On the whole and in view of the past and the present we avow ourselves to be hopeful in this matter—though not without anxieties. Something may be done in the way of moral improvement by means of moral suasion, on the principle of expediency and good policy. Honor and integrity may be cultivated among lives, or things—they may more effectually accomplish their purposes. But when we say we are hopeful in this matter, our hopes rest mainly on those supernatural influences for the radical transformation of moral character which it is our privilege to hope for, and which we have, to an encouraging extent, witnessed while using the divinely appointed means for producing such results. And as far as these results are secured, the objects of our hopes cannot fail of securing the needed good things of this life such as "the meat that perisheth" while in the successful pursuit of that which "endureth unto everlasting life."

Our creed and the foundation of our hopes on this subject, may be gathered from the following passage from the inspired volume, and which with point and pungency we would address not only to the Tamil people but to all our readers. "Do not deceive, God is not mocked, &c. Know ye not that the unrighteous shall not inherit the kingdom of God? Neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, nor effeminate, nor abusers of themselves with mankind, nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor revilers, nor extortioners, shall inherit the kingdom of God. And such were some of you but ye are washed, but ye are sanctified, but ye are justified in the name of the Lord Jesus, and by the Spirit of our God." 1. Cor. 6: 9-11.

RESUSCITATION OF THE DROWNED.—In a late Star, under the heading "Overland Intelligence," we gave a brief notice of a fearful rail-road accident which occurred in America, May 6, by which about fifty persons lost their lives—nearly all of them being drowned. The following account of the resuscitation of a young lady who was in the water twenty minutes, cannot, we think, fail of being read with great interest. "The New York Observer of May 19th, says:

"We copy from the Courier and Inquirer of Wednesday, the following communication respecting the remarkable resuscitation of Miss Griswold, daughter of Rev. Dr. Griswold of this city, after long suspended animation. We have always regarded such cases with peculiar interest, as a peculiar illustration of the mysterious phenomena, and in another point of view, it is important that they should be made known, with all the means which are employed for resuscitation. It may lead to the preservation of other valuable lives by the same means."

Miss Griswold was taken from the water and brought into the shed near the bridge some twenty minutes after the accident occurred, and was to all appearance perfectly dead, and in the ordinary acceptance of the term was so. Dr. Warren, whose own life had been miraculously preserved, commenced immediately his efforts to restore her. By means of strong artificial muscular action he pumped the water from her stomach, opening at the same time the top of the windpipe to admit air to the lungs. He summoned those around him to assist in rubbing the body in the hope of restoring circulation. Some time elapsed before any signs of life were visible, but a slight struggle, which soon encouraged hope; this was succeeded by other tokens of returning animation, till after two or three hours constant personal effort, Dr. Warren had the satisfaction to find her fully restored to life. The restoration appears the more remarkable when the circumstances under which it was effected are considered. The place was a rough shed without conveniences, a long time elapsed before breakfast, and the weather was hot, and she had been down for fifteen to twenty minutes, and it is said that the life of a drowned person cannot be restored after five minutes have elapsed. The fact, too, that Miss Griswold was the only one that was resuscitated, proves the skill and exertion displayed. She was finally removed to a house, and was left by Dr. Warren in a delirious state, and directions were given by him to those in charge of the patient, to exertions, and to keep up the circulation by constant friction. Miss Griswold is now pronounced out of danger.

WAR AGAINST THE GOSPEL.—Bishop McIlvaine of Ohio, U. S., in speaking before the anniversary meeting of the British and Foreign Bible Society in Exeter Hall, London, May 4th, uttered the following evangelical and noble sentiments. It would give us great pleasure could we know that like sentiments and feelings animate the heart of every English and American Bishop:

"The attitude in which this Society presents itself before my mind in the present day, is one of intense interest. It is a day of increasing war against the gospel of our Lord Jesus Christ; and the war is coming from two exceedingly distinct quarters, but though distinct, they work together to the same end—of destroying the gospel, if it were possible for man's power to destroy it. Those quarters are, Rationalism, mutilating the Scriptures by denying their plenary inspiration; and the infidelity of the West of England. We see the Papists fighting to them that which is simply the work of man, and I only added because in that addition can be found a testimony toward some of the flagrant corruptions of Popery. This is a Protestant Bible Society. How can the Bible Society be any thing else but Protestant? Whoever heard of such a thing as Romanists uniting together with hearty zeal to disseminate singly the Word of God? We see the Papists are inimical to the circulation of the Scriptures; we do not want any evidence of this—it is graven in the very cornerstone of the institution of Popery; it is impossible that Popery should do any thing else than stand in the most direct opposition to the circulation of the Scriptures. Therefore I contemplate this Society, and all kindred institutions, as making the great protest of the age against the Man of Sin."

TO CORRESPONDENTS.—J. G. of Rombold is informed that he may pay Mr. L. Lawton of Kandy, according to our terms on first page. G. A.—A—m's article is too personal for our columns.—We are not able to see a free in F. G. A.'s brief article, and so decline it. If "There" will look us the book to which he refers, and if, on comparison, his charge shall be substantiated, we shall probably give place to it, article.

Ingratitude is unpardonable, and dries up the fountain of all goodness.

Correspondence of the Morning Star.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR.—I am induced to bring the following case of surgical operations to your notice in the hope that you will publish it, as well in Tamil as in English, in your valuable title paper, as a warning to the community of what they may expect, when they place themselves in the hands and at the mercy of their native doctors.

A poor widow, called Kuttagam, who resides at Murttooville, near Chavacherry, fractured the bone of her right arm, mid-way between the shoulder and elbow, by the fall of a brick from a house, on the 27th of February. "Ethanby" who, in addition to doctoring, trades in curry stuff in the Chavacherry Bazaar, set the fracture, by binding six or eight slips of palmyra wood, each about 4 inches in length by 1-2 an inch in width, as tightly as he could, with a cord, round the limb.

One of these slips must evidently have pressed upon the large artery of the arm, and cut off the circulation of blood, for the arm swelled, and when I saw it on the morning of July 30th, it was dead, and had sloughed away from the fingers up to the shoulder and within two inches of the joint.

The arm was amputated at the shoulder joint by myself and Mr. Gould, not without considerable anxiety lest the shock of so formidable an operation would be immediately fatal to the patient in her weakened condition. However, we have been successful so far that she has rallied from all shocks, and up to this time is doing well; but even supposing she recovers, she is crippled for life, and that too, as the result of an injury which originally might have been cured with very little or no permanent inconvenience to the limb.

It is not lamentable to know that although intelligent native medical practitioners, provided by government and your own mission, are scattered about the district; yet although Dr. Green and his assistants are always available and although the officers of the Friend in Need Society's Hospital are open to all cases, and to surgical cases in particular, these native doctors are still at work, maiming and injuring their too credulous victims?

I remain, dear sir, yours, &c., H. LIONEL COWEN, Superintendent of Vaccination, N. P. Supt. of Medical Office, F. I. N. S. H. Jaffna, Aug. 4, 1853.

THE PRAYING SERVANT.—A number of ministers were assembled for the discussion of difficult questions, and among others, the following was asked: "What is the best way of praying?" could be complied with. Various suppositions were started, and at length one of the number was appointed to write an essay upon it to read at the next monthly meeting; which being overheard by a female servant, she exclaimed, "What! a whole month wanted to tell the meaning of that text! It is one of the easiest and best texts in the Bible!" "Well, well," said an old minister, "Mary, what can you know about this? Let us know how you understand it." "You pray all the time?" "O yes, sir." "What! when you have so many things to do?" "Why, sir, the more I have to do, the more I can pray." "Indeed; well Mary, do let us know how it is; for most people think otherwise?" "Well, sir," said the girl, "when I first open my eyes in the morning, I pray. Lord open the eyes of my understanding; and while I am dressing, I pray that I may be clothed with the robes of righteousness; and when I have washed me, I ask for the washing of regeneration; and as I begin work, I pray that I may have strength equal to my day; when I begin to kindle up the fire, I pray that God's work may revive in my soul; and as I sweep out the house, I pray that my heart may be cleansed from all its impurities; and while preparing and partaking of breakfast, I desire to be fed with the word of God; and when I have washed my face, and as I am busy with the little children, I look up to God as my Father and pray for the spirit of adoption that I may be his child, and so on all day; every thing I do furnishes me with a thought for prayer." "Enough, enough," cried the old divine, "these things are revealed to babes, and often hid from the wise and prudent." "Go on, Mary," said he, "pray without ceasing; and as you have my heart, let me hear how you understand exposition, and remember that He has said, 'The meek will be guide in judgment.'" The essay, as a matter of course, was not considered necessary after this little event occurred.

AN IMPORTANT QUESTION.—It is simply this: Is the traffic in intoxicating drinks wrong? Let Scripture—let your own conduct, answer. God saith, "If an ox gore a man that he die, the ox shall surely be stoned and his flesh shall not be eaten. But if he were wont to do so in time past, and it hath been testified to the owner, and he hath not kept him in, but that he hath killed a man or a woman, then the ox shall be stoned, and his owner also be put to death." This is true of that which can only kill the body. But strong drink, and other things that intoxicate the body, do not only kill the body, and hurt it, and when a man sends out into the community and sells to his neighbor that which has not only killed one or two, but tens of thousands—when this hath been testified to him, not once or twice, but continually, in public and in private, by his own observation, by the daily records of the press, by the prayers of those whom he makes widows and orphans, by the expostulations of the most eminent divines, and by a strong testimony to go on in the face of all this, and fill earth with misery, and hell with torment? Or while Israel was bound to put to death the owner of the occasion of death to his neighbors, when he himself did not destroy it, is it wrong for a free people, in the regular course of law, to take out of the hands of these more fell destroyers the instruments of destruction?

When God has said that no drunkard can inherit the kingdom of heaven, and denounced we to him that giveth his neighbor his very drink, is it not wrong? Does God denounce a we against the well-doer, or even against the man who commits an indifferent act? Let us not be driven about by the cunning craft of men, whereby they lie in wait to deceive. As we are in the hands of those who are doing wrong, and no sophism or special pleading can make it right.—Rev. T. Laurie.

PEACE VERSUS WAR.—Out of about sixteen thousand patents issued by the U. S. government, during the last half century, a proportion of these are for the improvement of the art of agriculture was to those encouraging the art of war, as nine to one.

REPORT OF THE JAFFNA NATIVE EVANGELICAL SOCIETY FROM JULY '52, TO JULY '53.

It was stated in the last annual report that the committee cherished a hope of sending a catechist to Delft during the then coming year. This hope has been realized. It was, however with great apprehensions that they undertook this onward, but experimental step in the progress of the society. If their calculations rested on the existing financial state of the society, it would require no prophetic eye to discern the result of the experiment; for a mere inspection of the annexed table of receipts and expenditures for this year is sufficient for this purpose. In order to sustain the two stations of Valany and Delft, which are under the care of the society, a sum of money not less than £90 per annum is necessary, being nearly twice as much as is now realized from regular subscribers.

The hopes of the committee, however, center in the sympathies and benevolent responses of native Christians. The genuine spirit of benevolence exists only in those whose souls are lighted from above, who have tasted that the Lord is gracious, and are under the impelling influence of the love of God shed abroad in their hearts. It was the simple action of this principle of love that led the Son of God to die for the happiness of millions. It was this that devised the plan of mercy for earth's unnumbered myriads.

The natural and inevitable tendency of the principle of love when fully and cordially received into an immortal soul is to check and suppress avarice, and incite co-operation with the Redeemer in his work of mercy. The celestial tree of the gospel, which is growing fast in this province, may strike its roots deeper in the hearts of the native Christian community and under the blessing of God bring forth abundant fruits.

While however the hopes of the committee are hovering over the native Christians for permanent support and increased and intensely active co-operation, they look also to the liberality of European gentlemen and ladies residing in this province, for aid during the period of the society's infancy.

The following extracts from the journal of Mr. Sayers, catechist at Delft, will give the reader some idea of the state of things there:

"This island is about 8 miles in length and 4 miles in width, and contains nearly 500 families or 4,000 people. There are 10,000 cattle on the island, which constitute the chief property of the people. The land belongs to the Crown. However the people can dispose of the produce of the fields consisting of paddy, palms, and fishermen belong to the Roman Catholic faith. The other two-thirds (being most of them vellaries) are the worshippers of idols. There are four temples where Sivaism is principally exhibited. The annual festivals continue in each of these temples ten days.

The outward appearance of the people led the delegates of the society to form a very favorable idea of them as to their readiness to receive the truth. Human nature is the same wherever you go. The more labor among this people, the more abundant lessons of patience and wisdom.

The Roman Catholics are very much afraid of their headmen, and they do not send their children to our schools. Although some of them are willing to throw off the shackles of Romish superstition and come to the glorious liberty of the gospel, it will require some time before they make an open profession of their faith. As a general thing, it is very difficult to induce Roman Catholics to receive our tracts or hear the gospel preached. The heathens receive our tracts and attend our meetings when I request them—not indeed influenced by the love of truth. On the whole, heathenism and Romanism exhibit the same features here as at Jaffna. Mr. Sayers speaks of intemperance as a great barrier in the island to the progress of the gospel. He says, "Without perhaps a single exception the Roman Catholics here are toddy drinkers." Toddy is considered by all classes of the people as a necessary beverage. They do not enjoy, as in Jaffna, palaris or malvars to draw toddy, all classes being accustomed to the business!

STATEMENT OF THE TREASURER. GR. Balance in hand, July 1, 1852, £43 9 7-3; Contributions at Batticotta Station, 14 14 3-4; Oodooivey, 7 19 4-1; Manepi, 3 5 9; Pauderipo, 0 17 0; Varany, 2 16 3-1; Chavachery, 1 5 0; Valany, 1 0 7-1; Tillypally, 0 11 6; Oodooipity, 3 3 1-2; Kadavay, 0 6 0; Books sold, 19 0 0; Donation, 1 0 0; Interest, 0 3 3; Total, 104 4 3-3-3.

GR. Valany—Wages to catechist and teachers, £32 19 4-1-2; Building, 0 16 0; Messrs. Slockney and Backus—grant, 0 4 0; Cloth for schools, 0 0 0; Copying journal, 0 0 1-1-2; House rent for 1852, 0 9 0; Delft—Wages to catechist and teacher, 23 16 0; Removals, 1 6 9; Building, 13 0 4-1-2; Mrs. Breckenridge, 0 10 0; Cloth for girls, 0 4 0; Books and stationery, 0 3 3; Total, 73 18 4-1-2; Balance in hand, 25 5 10-7-8; Total, 104 4 3-3-3.

THOMAS SCOTT, Treas.

Examined and found correct, J. HOMER, J. Auditors. E. RIPLEY.

Since the close of the society's year subscriptions of 10s. each, have been received from the following persons, who were educated at Batticotta Seminary but are now filling situations in the south of the island:

- Messrs. R. T. Webb, J. Woodnull, R. Anderson, M. Sherman, J. S. Christmas, C. Petherperumal, and N. S. Prime.

It is less painful to learn in youth, than to be ignorant in age.

"POSTAGE REFORM."—We are glad to see an article in the Colombo Examiner of the 3d inst. under the above heading, and we hope that the "monstrous injustice," as it is not inappropriately styled, of the regulation by which all overland letters received in, or sent from, Ceylon—however light they may be and however short the distance from Galle—are obliged to pay one shilling island postage, may be soon done away with, and a rule adopted which will encourage letter-writing with friends at home, and so promote love and good will everywhere. We were particularly struck with the unreasonableness and absurdity of the present rates by the fact that we received by the last mail one letter, which, aside from the envelope, weighed only one twelfth of one half an ounce, and yet this letter must pay 1s.; and even if we had been at Galle, it would have been the same thing. We give an extract from the Examiner's article as follows:

The monstrous injustice of a party residing at Galle having to pay the same sum on his letter being handed to him as has sufficed to convey that very letter thousands of miles is too obvious to require comment. The absurdity and injustice of the thing will be still more palpable if the present inland rate be retained when the outward has been reduced to 6d.—as will shortly be the case. The injustice is but slightly decreased in the case of letters delivered at Colombo, as they have only been trundled along a level road of 72 miles and yet the postage is 1s., whilst for a similar letter coming only from Galle and not from any place beyond it, is 3d.

HINT FOR A PRAYERLESS MOTHER.—As a little boy sat looking at his mother one day, he said, "grandpapa will be in heaven! Aunt will be in heaven! Mary will be in heaven! Baby is in heaven! But mamma!" Here the child paused and looked very solemn. "Well, dear," said the mother, "what about mamma! Will not mamma be in heaven?" The little fellow shook his head very gravely, and replied, "Oh, no, no!" "Why do you say so?" asked the mother deeply affected. "Oh, you do not pray," he replied; "so you will not go to heaven." "Yes, my dear, I do; I often pray for you when you do not see me—very often, indeed." "Ah, how can you pray then. Kneel down on your knees and hear you can pray." "The mother knelt by her child, and prayed aloud for herself and little one, and that day learned a lesson she will never forget. Mother! are you going to heaven? Do your little ones think you are going, by all they observe in your daily walk and conduct? Are you leading them in the way to heaven? Do they often hear your voice going up to the throne of God for them? Those who do not pray on earth, may pray when earth is passed, and their prayer then will not be answered. The rich man prayed for one drop of water—a very small request—but he did not obtain the boon he asked. May you be anxious to pray now, that your prayer may be heard and answered.—Mothers' Friend.

A VETERAN MISSIONARY.—The reopening of Madagascar as a field of missionary labor, has excited a deep feeling among the early friends of that interesting region in England. The London Society have engaged a large and effective missionary corps to re-occupy the ground, and it is an interesting fact in the annals of missions, that the veteran William Ellis, whose Polynesian Researches have done so much to quicken the missionary zeal of the church, after having retired from service on account of age and illness, again buckles on the armor, and goes forth to head this new mission, and bury his bones on missionary ground. Upward of £7,000 have been raised as a special fund for this mission. It may not be known that the celebrated author, Mrs. Ellis, whose "Women of England," and earlier works published under her maiden name, Sarah Stickney, and "Poetry of Life," &c., is the wife of this venerable missionary, and goes with him to Madagascar. Many will look with much interest for the results of a mission so well equipped.

New York Evangelist, May 19.

PRIVATE AND FAMILY WORSHIP.—The influence of regular secret prayer on the heart and life of a Christian, is very great. No child of God can afford to be without it. Every Christian grace withers when this is neglected. So, also, is the influence of morning and evening family worship powerful. The husband and parent finds deep and sweet emotions rising within him, when committing himself and those he so tenderly loves, to the guardian care and mercy of his covenant God and Savior; and the feelings of every member of that favored family are quickened, their sympathies awakened, and their mutual affection promoted, while they together bow at the footstool of one common Father and Redeemer. There is not a family in the land, that is living in the neglect of this sacred duty, that is not thereby shutting up one of the most precious fountains of domestic blessedness. The loss of its influence is an exclusion of the most sure and powerful means of family peace, purity and joy and of providential prosperity and comfort.

PRIZE ESSAY.

THE Committee of the Jaffna Religious Tract Society announce their intention of awarding a prize of £7 10s. 0d. for the best essay, and £3 for the second best essay, on the following subject, namely: "The relative value and authority of the Hindu Sacred Writings, (especially those acknowledged and received as such in the Northern Province of Ceylon,) and the Christian Scriptures of the Old and New Testament."

The essays must be written in Tamil and be the productions of natives of the province. The writers must enter fully into the evidences of the standard Hindu Sacred Writings, and the Christian Scriptures, as to their divine origin, and their utility and their adaptation to the moral condition of our race. Each essay must be comprized (when printed) in about 100 pages, 12mo., written in a neat and legible hand, and accompanied with a sealed envelope, bearing a motto, corresponding to one on the essay, and enclosing the name of the author. The essays must be sent in to the Secretary on, or before, the first of April, 1854, and those entitled to the prize will become the copy right of the society.

The Rev. D. P. For, the Rev. J. O'Neill and the Rev. R. D. Griffin have consented to be the adjudicators. ROBERT PARGITER, Sec. of Jaffna R. T. S. Jaffna, Aug. 5, 1853.

OVERLAND INTELLIGENCE.

We received on the eve of the 9th inst., the Colombo Observer Extra of Friday last, which has London dates to July 8th, bringing us, here in Jaffna, within thirty-two days of the metropolis of the world.

Hostilities between Russia and Turkey had not actually commenced, but great preparations were making and it was expected that the Russians would cross the Pruth, (the river which is the dividing line between the two countries) on the 5th of July. The Russian Commissioners at Jassy had already called upon the inhabitants to provide provisions for a Russian army of 120,000 men. The Turkish regular troops are said to number 250,000, all well armed and drilled. Great enthusiasm is felt on the part of the Turks, and the number of volunteers is more than is wanted.

In Ireland between May 1852 and May 1853 pauperism has decreased 22 per cent.

In Great Britain, the ale, wine, and spirits consumed annually exceeded 5,300,000 tons, and £54,000,000; whilst sugar, tea and coffee, scarcely reach 450,000 tons, £26,000,000. How painful is such a statement as this, and how full of "woe, babblings, strifes, wrongs without cause," and the consumption of all misery for this and the future world.

FRANCE.—The editors of the Paris Journals have been told no further restrictions will be imposed upon the press. AMERICA.—A conspiracy of slaves has been discovered in New Orleans. There is a split amongst the Mormons.

BATTICOTTA SEMINARY.—We learn that the 5th annual meeting of the "Batticotta English Improvement Society" will be held in the Seminary School Room on Tuesday eve, Aug. 23, at 7 o'clock. Those who were formerly connected with the society, and other friends interested in the cause of native improvement, are respectfully invited to be present on the occasion.

Indolence is the rust of the mind and the inlet of vice.

NOTICE.

PROBATE of the last Will and Testament of the late EDWYN STANHOPE WHITEHOUSE, Esquire of Jaffna, having been granted by the District Court of Jaffna to MICHAEL JOSEPH LEMARCHAND, Esquire of Jaffna, one of the executors named in the said Will and Testament,

Notice is hereby given that all parties indebted to, or having any claims against the estate of the said deceased, do pay such debts or prefer such claims to the said executor on or before the 10th day of October next, after which no claims will be attended to.

P. P. TOUSSAINT, Proctor for the Executor. Jaffna, June 25, 1853. 3p13

NOTICE.

TWENTY young men will be selected to enter the Tamil Institution at Copay, on Thursday Sept. 1st. All those who have previously given in their names to the Missionary at the Station, are requested to attend at Copay on the above named day at 9, a. m. Aug. 11th, 1853. 2p15

அறிவித்தல்.

கோப்பாயில் ஸ்தாபித்திருக்கும் தமிழ் வித்தியாசாலையிற் புரட்டாசி மாசம், கந்தேதி லியாமுக்கி மாதம், உய் பிள்ளைகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதாகும். ஆகையார் சேர்த்துக்கொள்ளுபவர்கள் அனைவரும் அன்றையிற்பின்னக் காலமே, கூ மணிக்கடவுல்கட்டித்துக் காலவேண்டுகின்றது இத்தகால் அறிவிக்கப்படுகுவ.

அறிவித்தல்.

யாழ்ப்பாணத்துக்காரியில் சூட்சலெவு காலத்தேசென்றுபோன எட்டெவின் இஸ்லாங்கோப் உலையிற்பின்ன தலைவர்கள் எழுதிவைத்து மரணசாதனத்தை நடத்துப்படியாக எழுதப்பட்டவர்களில் ஒருவராகிய மயிக்கேயல் யோசேப் லெமொசன் துரையவர்களுக்கு அம்மரணசாதனப்படுத்திய யாழ்ப்பாணம் டிஸ்திரிக்ட்கொட்டாலே ஓப்பிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இத்தகட்டுக்கொண்டேசெகருத்தல் அறிவிக்கிறதென்னவெனில், சேலில்ப்பட்ட காலத்தேசென்றுபோனவருக்குக் கடன்கொடுக்கவேண்டியவர்கள் இதனெடுத்துவரும் ஐப்பக்கி மாதம் பத்திராதிக்கறி அல்லலது அதற்கு முன்னேயல்ப்பட்ட லெமொசன் துரையிட்டத்தில் வந்து தக்க கணக்குவகைக் கேரடுத்துத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுகின்றும், காலத்தேசென்றுபோனவர்கள் கடன்கொடுக்க வேண்டியவர்களும் சொல்லப்பட்டவையென்கின்றனவாகவந்து லெமொசன் துரையெய்து தூர்து அறிவிட்டுக்கொள்ளவும், அப்படியே எவரென்கிலும் பறித்துத் தவண்கொள்ளாக அறிவித்துவந்து அத்தகைய யாதோரது தரற்படியும் கவனிப்பப்பட்ட லெமொசன் துரையிட்டத்தில் வந்து தக்க கணக்குவகைக் கேரடுத்துத் தீர்த்துக்கொண்டே அறிவிக்கப்படுகுவ. மரணசாதனத்தை நடத்துகிறபடுவாய் பிறக்கிராசியாகிய,

யாழ்ப்பாணம் துராடுரு (ஹ). ஆனி ஸ். உரு. ௨.

Printed and published at the American Mission Press, Manepi, Jaffna, Ceylon, by THOMAS S. BURNELL.